

פרשת שבוע עפ"י השפט אמרת

ל. אונדיה גורדה כהו אלוף נס

[תְּרֵלִיּוֹ]

במדרש ז' יתן אל משה ככלתו' שמות לא לוטס' מ' יומ' אמר איני יורט
בלום נתן לו הקב"ה במתנה בר'. פירוש
שדייק חיבת כלוחו לומר כי הכל תלי
בסוף המעשה. כי בכל המצות אין בכור
האדם להתרבק בשורש המצווה רק על ידי
הסיווע משימים. שעל ידי קיום הממצוות
שמוראה וממרמו להתרבק בקדשות הממצוות.
או פותח לו הקב"ה שער בינה. אך זה בא
בט Sof' המעשה لكن המניה באמצעות לא השיג
עיקר המכון. וזהו שאמרו' אין המצווה
נקראת אלא על הגמורה. וזה שבתוב
כלוחו או זכה שניתנה לו במתנה. כי משה
רבינו ע"ה לא פסק באמצע. וונמר כל מה
שזהה בבחור. ואנו ניתן לו במתנה. גם פירוש
כלוחו הוא בלוות הנפש לה. כיוון שעשו
בכל יכלהו והשליט בלב כח נפשו להשיג
פרקורי הר'. זכה שניתנה לו כל התורה
במתנה. וכמו כן כל אדם כמי בחור יכול
להשיג מה שיש למשמו חלק בתורת ה'
בראשם' והוא חלקו בחומרה.

"ז'וין או משה בבלטור, איז איז באצט כל ארביעים יומ שעשעה
משה מלמעלן והיה למד תורה ושותה ולוח אמר לה
בשׁע' ז'וי באו לארכעתם זו ואשי ז'וין ובר מה שעשה
ותקבי'ו מושבשליטן וארכעתם יומ נון לו את ז'וינה מהתה
שנאנטער ז'וין אל מה' בבלטור' (בנטאכט בערטאכט, ט).

[תירל'ט]
ויתן אל משה ככלהתו (שמות לא, ז)
במודרש¹ כל מי יומם למד ושבח בר'.
להודיעו כי הכל חולך אחור החיותם. ובסוף
היגיינה בא הישועה. וכבודאי יגיעה משה
רבינו ע"ה ארבעים יום לא אבל ושתה בר'
(שם לה, ט) ונעשה כמלאכי השרת. וזהו
ככלהתו שהוא כלות הנפש ונוטלבש בענן.
ולכך כתיב (שם לא, ז) לדבר אותו. מה שאין
הפה יכול לדבר. ואחר כך נתן לו במתנה
תורתה:

ג. גזין אמר על גזין
[תרמ"א]

במדרש ^ו על פטוק (שפטות ל' ב') לך ר' ר' מלacci אלקיים עליהם ווירודים בו בראשית כת. יט כ' ע"ש. הענין הוא כי גם הירידה זהה לימוד מדרכיה של העדיקים שעל ידי שבירת ישראלי מורידין עצם עמהם על ידי זה מעלה אחר כך הכל. הר' הוא אמר (שפטות ל' ג') ואעשה אותו לנו נגדי ומייאן משה רבינו ע"ה בותה. ולכן שיבר הלחחות כמו שכחתי במקומות אחרים ^ו שעל ידי שלא רצה להפריש עצמו מכל ישראל ומוסר חלקו לציבור لكن הי' אוניות פורחות כי בכלל היה החטא ע"ש. וזה למד משה רבינו ע"ה ממאמר לך ר' ר' הנ' וזכה וחיכה את הורבים והעללה בולם כמו שכחנו אחריו זה (שפטות לג') לך עלה בוי אתה זהען ^ו **כל**

אמר לו רבן תנילם אמר לו צערת לא ואחרון עמי וכן יאל משה אמר עליה אל ה' ובן אתה אמרו לך ואחרון אמר לך לא שבבל בבורך אתה שעלה לבון אל אל בשבל בבדך בירן אמרתו לך שלות מה מאכין אלטיקום וויזירץ בער וזה לך אלך אמרתו לך שמיין נבניך נזקיקת זם מורתומת נעלם נעלם זם שלוחות מותהעליטים ממדת ובשם וירדים זם שלוחות מירידה זלדר למה צי שות עמי אמר לו הוואיל קחטו אתה זם

פרק תשא

22 180 Jan 1962

רְאֵבָנָה

נמצוא קדושת השבת בכל מקום
כבר. לדרעת בר' (שמות לא, י) ששבת נווען
דרעת לאודם² כי ודריא מיתנה ה' יתברך שנותן
השבת. נכלל בה שיעול האדם לדעת
ולעשות השבת. כמו שאמרו חז"ל⁴ הנוטן
מיתנה כו' צריך להזכירו שנאמר (שם) לדעת
כו'. פירוש ידיעה התקשרות ודבריות. כי
אם לא היה נכלל בນינת שבת ההתקשרות
ודבריות בני ישראל בבחינת שבת אם כן לא
היה והינה בלב.

ושמרו בני ישראל כל שמות לא, ט) ה'ו
הבטחה גם שבני ישראל
ישמרו השבת, ואיתא^ג כי משה רבינו ע'ה
מחויר לישראל בשבת קורש המכבים של
גנשא ונשמע. נראה שבשבת לא קלקלו על
ידי החטא. ולכך שבת מעין עולם הבא, כמו
שבתו בלוחות ראשונות חירות כ'ו. וכן
איתא^ט בחטא אדם הראשון שנתקבל
שבשת. גם בן בכ' של אל הגיע החטא
להבחינות שבת. והוא שבת במקום הגניה
במן שבתו מהנה טוביה יש לי בית גנו
כו' ובין שנגענו לא הגיע קלקלן החטא
לשנתם בנו'ל.

אך את שכנותיהם, **אשר** שמרו כו' (שמות לא, יג) וכן ושמרו בני ישראל את השבת (שם ט). ומה שמייר זה שאדם שומר השבת. הלא הוא נשמר בשבת. אך בתיבת את שבתווי. והוא הטפל בשבת. הינו להמשיך קדרון השבת לכל הדברים. ובכל דבר יש בחינת שבת אף בחוות. רק שנגנו ונסתור בימי המעשה. ובשבת מתגלה. ובעת שנטר עריך שמייר. והוא הרצין והתשוקה 10 שבימות החול שציריך להיות כל המעשימים רק לצורך השבת לדיות נחת רוח לה' יתברך. כמו שכתב בספרים שלכל מעשה קטן וגדול יש עליה בשבת אם געשה בראו. וצריך להיות כל המעשימים לצורך שבת בעיל'. וזה שכתבו (שם) לעשוות את השבת. שלא להיות עשויה אחרית כלל רק השבת בכnil. ופרשנו² אך את שבתווי. כמו שאמרו חיל' על אך את הוזב (מנחים לא, יב) להעיבר החלודה ע"ש. שלא ישאר רק גוף 20 הוזב. בן בני ישראל בשם עבירין החותר בחרל'.

וּרְבוֹתָינוּ אָמַרְוּ: אֵن אֶת הַוְּבָג, לִוְמָר^ט שְׁצָרֵיךְ לְהַעֲבִיר
חַלְוָה שֶׁלּוּ קָדְם שִׁיגְעִילָן, חַזְוָה לְשׁוֹן אֵן, שֶׁלֹּא יְהָא שֵׁם
חַלְוָה אָוֶן הַמְּחַכֵּב יְהִי בְּמִזְבֵּחַ שְׁנָא.

תרכ"ז

לא היה עמהם. ובכען זה שמעתי מפה קדוש
אא"ז מ"ר י"צ ל' שפירים מה שאמרו חז"ל¹⁹
שאמר ר' שמתה כ ב דבשיה ה א נangi ה אלקייך
בלשון ייוד ליתן פחזרה להמשיח יאל אמרת
ולא להם. ופירש שוראי הצעיו ויהי לבל
ישראל. אך כמו שהט אהדות אחד ורבוקים
במשה רבינו ע"ה שהוא המessian אשרם
באופן זה הצעיו שנאמר אליו והוא להם כי
הוא אהדות אחד עמהם. ונמצא זה פתוח
פה על החטא כי ברודאי קדם החטא נפל
מאות האחדות. ונמצא שלא היה העיווי
לهم כלל בזה המדריג. אך החטא הוא מה
שבאו לידי כך ליפל מכללות העבודות.
אבל אין חמור כמו גוף החטא עבר"ד ול'

במדרש¹⁶ וישבר אותם בר' (שמות ל, ט). בין שראה משה ריבינו ע"ה שכן לישראל עמידה תבר עצמו עמהם הם הטאו ואני חטאתי בר' ע"ש. ואין מובן. ובמ"ש קשה הוא אייטה¹⁷ שראה אותיות פרוחות באורו لكن שיבר אותם בר'. ונראה ביאור הענין כי בודאי התורה תלוי בהבנת בני ישראל שלהם מחייבי התורה. וכתיב (שם ט) חרות על הלווחות חירות מציר הרע.¹⁸ וממלאך המות. מミיתה בר' וקשה מה פירוש על הלווחות. רק כפי מה שנחקק ונזרת האורתהתורה לבבות בני ישראל. כך נתקקו האותיות בלהוחות גם כן. שעיקר הכתיביה בכל כמו שכחוב (משל ג, י, ט כתובם על לוח לבן. וכן כהשתאנו בני ישראל אותיות פרוחות בר' ¹⁹ אמן משה רבינו ע"ה לא חטא באמות. והיה בבחנו להחויק התורה כמו שאמר לו הקב"ה ושוטה לא יזענשו אוטך לאי גורל. אך כי מסר נפשו בעבור בני ישראל. לא רציה לפזר עצמו מהם. ועל ידי שהחר עצמו עמהם ולא נפרש מהם. שהיה חביב אצלם כללות בני ישראל מהלווחות. שהיה זודע רצון הבודאי שבגנט ישראל חביכין אליו מהכל. ועל ידי זה נפאתו הוא האותיות פרוחות בג"ל. ולכן שיבר אותן בג"ל. ובאמת על ידי זה שהחביר עצמו לכללות בני ישראל על ידי זה תיקן אותם. כי כמו שהיא הוא עמהם באופן זה החתכילות לא חטא כי בשעת החטא

¹⁶ "זארא' וזה חטאומן כל אלקופט', רואת שאנק לישראל
עמיהה וחבר נבש עמהם ושביר את והלחות ואמר להקביה
ואם חטאנו ואנו יזאנו שפערתי וחלחות, אם מוחל אתה
להם אף מוחל שאנמך יעדת אם תחטא את המותם נן
לחטאוני מוחל זאמ איך אתה מוחל להם אל מוחל כל
אללא' מהני נא מספץ אשר בחתת" (שנימר' מט, א)

ומורן זל פירש לדעת כי אני ה' מקדישם שמה לא, יט. לידע כי הקדושה היא רק בעור אלקי. ועל זה מבקשין יכירו בכך וידעו כי מאחר היא מנוחת עב"ד זל. וזה הוא דעת שדרוק בשורש קדושה הכא מה' יתברך. ויש לומר בזה מה שאמר משה רבינו ע"ה (שם, ט) מי לה' אל. הגם כי היו כלום קדושים. אך מי שהיה בו דבוקות עצום. והקדושה היה אצל לשם שמו יתברך בלבד. לא היה יכול לשנות בו מגע חטא כלל. لكن ייאספו אליו כל בני לוי (שם) שהוא רמז לדבוקות ותחקורת הדעת בניל. וענין השבת הוא באמות סיעתא דשמייא כמו שכותב היליט, ב' ישלח עזרך מקודש בענין נשמה יתרה הכא לאיש ישראלי. בענין שמעתי מפי מוז"ל, על המדרש ככלתו לדבר אותו (שם, יז) אחר שלמדו משה רבינו ע"ה מ' יום שבח מה שלמד עד שנתן לו במתנה. ופירש על פי לשון הנגמא^ט יגעת ומצאת. רשם מציאה הוא על דבר הבא ביחס הדעת לא ביגעה. אבל הענן הוא כי אין יגעהبشر ודם כדאי להפיק רצון והארה ממשים. רק שה' יתברך סידר כן שעלי ידי היגעה נתן לו במציאות ומונתנה. והוא שכתוב (שם) ויתן בו בכלתו לדבר. שכל היגעה עמוד לו שחנתן לו במתנה ע"ש ורבבי פי חכם זה. וכן השבח היגעה בימי המעשה נתן לו עוז שכתוב של קדושה בשבת קודש. אכן כתיב שם ב' ת רברם א' יט ועשית כל מלאכיך שבdoi מי שעבודך ה' יתברך בכל בתה. מקובל השבת אחרך בשיילותם. וזה הרמו שבת טען עולם הכא^ט שכמו כן כל יגעה עלם זהה הוא כדי להשיג אחרך בעולם הכא^ט בעור אלקים. כמו כן מתקיים בשבת. זה הרמו נשמה יתרה לבומר שאנו לו יותר עובdot העובד רק שבמתנה נתן לו יותר מכל עבודה האדם. וחוץ^ט הויספ"ו שיחיה נאלו כל מלאכיך עשויה. הוא על ידי השתקוקות וההרווי תשובה כשהבא השבת קודש. ומצטער על מיעוט הבנה מה שאנו מוכן לקבל קדושת השבת. יוכל להיות דאיתא^ט בקבלת התורה היה קידושין. ובמו שהקב"ה נאה כל מלאכיך עשויה. ובמו שהקב"ה מקבל השבים בתשובה קודם הסתלקותם מן העולם. וכן בתחום ספרדים^ט שער שבת קודש יום מוכן לתשובה:

ט) גמלת גמלת

וכמו כן בשבת קדש לדעת כי אני ה' מקודישכם שפטו לא, יט. תלה הקדושה במס' יתברך כמו שהוא היה זהה וייחידה. כמו כן הקדושה בבני ישראל לעולם. רק על ידי חותא עשו מקר מבוטל. ובשבת קדש מאיר הקדושה לכל נפש ישראל וஸירין מסך המבויל. גם פירש קדש הוא לבם שם (שם) לבללוות ישראל. קדש "הוא" לבם ראשי תיבות קהיל. כי עיקר החטאיהם גורמים שאין יכולין להתאחד באחדות האמת. והשכת נזון האחות כmo שכתב^ט דמותה דין בראש. ואנו הקדשה מתגלת בקהל ישראל. ובאמת צרך כל איש ישראל להאמין כי נמצא בו הקדשה בשבת קדש. הן רב זה מעט. כי קדש הוא לבם (שם) קאי אפיקלו למי שאינו מרגיש הקדשה. כי המרגיש יודע בעצמו. והتورה מעדיה קדש הוא לבם לכל איש ישראל. וכי רוב האמונה שארם מאמין בקדושת שבת שורה בו. כך מתגלת לו שיכל להרגיש הקדשה גם כן. וריש זל^ט פירש אך למעט שבת מלאת המשכן. והרמב"ן זל^ט מנסה כי המיועט בתיב בשבת ע"ש. ואינו קושאי כי באמות השבת נזון קדשה והיות לעולם. רק שבימי המשעה מותלבש ומתעצם על ידי אמצעיות זהה הענן המשכן וכלייו כמו שבת קדש במקומם אחר^ט. ובשבת מתגלת הדארת השבת בלי מלאכת המשכן כמו שבת קדש:

ט) גמלת

במדרש^ט כתוב לך כי על פי הדרבים האלה ברתי בר (שם, יט). פירוש תורה שבכתב ושבעל פה ע"ש. ובמדרש^ט על פטוק (שם לא, יט) ויתן אל משה כי יין חממה כי (משלי, ג) ע"ש. והענן הוא כי בעשרה הדרבות ששמנו מהקב"ה בעצמו הדרבר. נעשו נפשות בני ישראל כלים להיות מוכנים ל תורה שבכתב. דאיתא^ט בקבלת התורה היה קידושין. ובמו שהאהשה על ידי קידושין נעשית כל כי ביה התורה שבעל פה הוא מזה שנגע הקב"ה בנפשותינו. ועל זה נאמר (תשע, יט) ממוני פריך נמצאים. והמשכיל יבין יותר. ובלהותה היה תורה שבכתב והם אותיות ורומיים שיוכלו בני ישראל לעמוד על יידיהם לרצין הבורא יתברך. אבל העיקר הוא לכך של ישראל בפה. ועל זה אמרו (משלי ב, ט) מפי דעת ותבונה. ולכן כתיב על פי הדרבים בר' ברתי. פירושiscalאות ודברו שברורה פותח שער מיזוח להשיג הטווות הטומנות. וזה פי הדרבים. וזה הרמו בכלהו (שם לא, יט) התורה ניתנה כלים ע"ש במדרש^ט. ועל זה אמרו^ט לא דבר ר' ר' דברם לב, ט) ואם רק הוא מכמ' ע"ש ועל ב' אל' אמרו חכמים^ט חביבין ישראל שניתן להם כל הדרה כי חיבת יתרה נודעת היא מפי דעת ותבונה חי' עולם נתע בר'*. ונראה יתרה שכן להכתב בפירוש ר' נתן הדעת בנפשות בני ישראל כמו שבת קדש (שם, ה, ט) אתה הדרת לדעת בר' ודו"ק:

עד יתברך לשון אך את שבתות תשמورو כי' (שם, לא, ט) קדוש והוא לבם (שם, יט). על פי מה שבתבי במקומות אחרים^ט כאשר רומו חז"ל בפסק (כמ"ר לא, ט) אך את הוהב שעריך להעביר את החלודה. כמו כן אך את שבתות השמרו בעלי שום העיצה. קדש הוא לכם שקדושה נמצאת בנסיבות בני ישראלי זל^ט בני ישראל עצם כמו שבתבו חז"ל^ט בשבת קדש אין צריך תפילין שהם עצם אותן וזאת בבחנה הנשמה יתירה השוריה בשבת קדש בנפשות בני ישראלי^ט. האמת כמו שהאדם מטהר עצמו וublisher החלודה ולכלוך עונות מנפשו. כמו כן מתגלת לו הקדשה הכא מלמעלה בלי חיציות והפסכות. וכן צריכין לטהר קודם ערב שבת^ט ולחלילף המלבושים^ט כמו שבתבו זל^ט ובברחו (שם, יט) בנסיבות נקיה. והענן הוא רכתי (שם, א) שhortה אני ג' נואה דרשו חז"ל^ט שהורה אני במעשה וגאה במעשה אבותי. שהורה בעגל ונואה במשכן. שהורה בימי המשעה ונואה בשבת. באלה קדר (שם) יכולת אני להתבכש ולהיות ביריעות שלמה ע"ש. הכל ענן אחד להודיע שהחטא בישראל הוא במקורה לא בעצם הנפשות רק שנתכללו בחטא. לכן כשי ומניט שוכן להסיר המלבוש החיצון ומותגלה הפנימיות כמו בשבת קדש וחורי להקדשה בבראונה. כל לנו שבת הוא עדות לבני ישראל כמו במשכן ובית המקדש. שכשננדלו בני ישראל במקומות המקודש והשכינה היתה שorthy בהם. היה זה העודות שערין הקדשה נמצאת בפנימיות בני ישראל.

ט) גמלת גמלת גמלת

[תרמ"ט]

בפסק (שם לא, יט) אך את שבתות המשכן^ט. פירוש בשבת מלאת להתדבק בקדושה שלא על ידי מלאת המשכן. כראיה בזוהר הקדוש^ט בפסק (שם, ט) זו את התרומה אשר תקו מאתם. מאה זמניה ושבתי בר'. כמו שאוthon ד"ג דבטים שנעשה מזון המשכן דם ותלואן בעבדא. כמו כן נוכל ליקח הארה מלאלה ה"ג ומנים שפירש שם בזוהר הקדוש. וזה שבת כולל כל המועדות. וכמו שצרכין בימי המעשה לחתפלין ובשבת קדש אין צריכין שום עצמן אותן^ט. כמו כן הוא במלאת המשכן. ולכן כתיב (שם לא, יט) אותן הואר ביני וביניכם שלא על ידי אמצעי. אכן פירוש אך להיות טהור מקודם שבת. רמז לטהרת המקורה בערב שבת^ט. והוא להסיר מלבוש הגוף ליהו מוכן לקבל הקדשה.